

Sygn. akt II CSK 610/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w Z.

przy uczestnictwie M. I. i X. I.

o wpisanie do księgi wieczystej Kw nr [...] wzmianki

o wszczęciu egzekucji z nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania – X. I.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt VI Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od uczestniczki X. I. na rzecz Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez

powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne. Zagadnieniem takim w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa, takim zaś zagadnieniem niewątpliwie nie jest wskazana w skardze kasacyjnej kwestia wykładni art. 626⁸ § 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na oczywistą zasadność jak i ze względu na występujące w sprawie zagadnienie prawne skonstruowany został w oparciu o tożsamą argumentację merytoryczną. Taki zarzut powoduje, że nie można równocześnie podnosić, iż w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne albo potrzeba wykładni tych przepisów, ponieważ budzą one poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie. Jeżeli bowiem w związku z domniemanym naruszeniem przepisu występuje istotne zagadnienie prawne albo powstaje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to nie może być mowy o oczywistym (rażącym) naruszeniu tego przepisu, prowadzącym do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uwzględniając powyższe stwierdzić trzeba, że stanowisko strony skarżącej jest nielogiczne i niekonsekwentne, albo zagadnienie wykładni i zastosowania normy jest proste, a w konsekwencji naruszenie przepisów prawa oczywiste albo problem jest skomplikowany, przez co powoduje poważne wątpliwości, prowadzące do rozbieżności ocen lub w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a tym samym naruszenie prawa przez sąd nie jest oczywiste.

Trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że zarzut nieważności postępowania ze względu na nieprawidłową reprezentację w całym postępowaniu wnioskującego Skarbu Państwa jest nieuprawniony. Skarżący w sposób nieuzasadniony myli rolę organu egzekucyjnego z wierzycielem w tym postępowaniu. Tymczasem wymienione podmioty zostały odrębnie zdefiniowane i nie mogą być utożsamiane. Pozycja i obowiązki oraz uprawnienia organu egzekucyjnego i wierzyciela zostały określone odrębnie.

Postępowanie egzekucyjne toczy się na wniosek uprawnionego wierzyciela, prowadzone jest jednakże przez organ egzekucyjny, który w postępowaniu egzekucyjnym jest podmiotowo odrębny.

Dlatego też nie ma potrzeby rozważania reprezentacji Skarbu Państwa w kontekście pozycji ustrojowej wierzyciela, bowiem wpis do księgi wieczystej informacji o zajęciu nieruchomości dokonywany jest na wniosek organu egzekucyjnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.).

jw

l.n